

Nederlandsche Verzen en Nederlandsche Proza.

VI.

Versleten door Antoon Moortgat
(Uitgave van het Taalverbond,
N°. 5). Gent, *J. Vuylsteke*, 1892.

Wij zijn te Andwerpen na het vallen der duïsternis, en roeien in eene boot over de Schelde.

„Een tooverachtig nachtgezicht ont-,
vouwde zich, nu het... donker
„is geworden. Het wriemelt en fon-
„kelt van star op star, boven den
„blauwzwarten trans, waarop Andwer-
„pen's toren, zwarter nog dan het
„zwarte gewelf, scherp zich afteekent:
„slank en rank als eene opgeschoten
„maagdengestalte; zwart als het spook
„van den in 't niet vervlogen tijd; aan-
„grijpend schoon en sierlijk van vormen,
„bij nacht als bij dag; heerschend als
„een vorst; met eene opkomende star,
„eenen duizendstraligen smaragd gelijk,
„die met liefelijk streeleend geflonker door
„een der torenramen piept, waar de
„nachtwind doorzippelt als door de mazen
„van een kanten sluier.

„O, die toren!... Dat steenen poema,
„boven die stad, door de Muzen ge-
„liefd!... Dat reuzenjuweel, waarin de
„grove zandsteen den trotschen diamant
„als scherfglas vergeten doet.”

Dit fragment is ontleend aan de no-
velle: *Versleten* door Antoon Moortgat.
Deze nieuwe Zuid-Nederlandsche novellist
schrijft als een jong letterkundig kunste-
naar, die zich voor het eerst openbaart,
en terstond indruk maakt. Zijn Schelde-
gezicht bij avond is eene verdienstelijke
bladzijde. Zoo ook enkele volzinnen
over eene boerenkermis, dicht bij And-
werpen.

„Of het prettig toeging? Denk eens

„aan!... In meer dan twintig „her-
„bergen” huilen de zware Fransche orgels
„op ongelooflijk wijze. Geen helsch lawaai
„van duizend visch- en appelleersters;
„geen gefluit van spoortreinen; geen ge-
„brul van stoomboot-signalen; geen ra-
„zend, bulderend gebalk of geloei, kan
„maar een tiende eener seconde de ver-
„gelijking doorstaan met het daemonische
„orkest, dat als een orkaan uit twintig
„kroegmuilen de straat instormt, om u
„als duivelsmuziek in de hersens te slaan:
„als eene woedende Sabbath; een fortis-
„simo van Grimm's straatmuzikanten,
„uit duizenden jankende, miauwende,
„blaffende, balkende kelen! Of men daar
„pret had?”... .

Er is nog eene derde knappe blad-
zijde, handelend over de wanhoop van
Jef Vermeiren — den held van 't ver-
haal — en zijn tocht in een mistigen
nacht door de dokken, om een eind te
maken aan zijn leven in de Schelde:

„Zijn stap werd onzeker, terwijl hij
„meer en meer het oude water na-
„derde... . Zien kon hij het niet, want
„de mist lag er zwaar over uitgespreid
„en hij dacht, dat het geenen last zou
„lijden... . Eén plons!... . Hij wilde...
„Neen, aan *dien* paal niet!... . Ook aan
„*dien* niet!... . *Niet*, waar de sloepen
„liggen!... . Niet aan den vliet, neen...
„niet in den modder!... . Aan het dok
„zou hij gaan... . daar was het water
„diep en snelvlietend, daar kende hij
„de draaiputten, die hem ras zouden
„verzwelgen... .

„Naar het dok dan!

„Maar hoe meer hij nadert, hoe moei-
„lijker schijnt het hem, juist dáar van
„het leven te scheiden. Zijne tranen be-